

mm
0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

En gudelig Sang.

Dsvigefulde Verden! jeg takker dig af, Og er ei fornøjet hos mig, Teg finder mit Hjerte ret aldrig glad, Saalænge jeg lever i dig; Du altid mig plager, Og stedse bedrager, Teg kjedes af din Falskhed og Svig.

2. Forargelser mange' man dagligen spor, Hver gjører sin yderste Flid: Den bedre er faren, som salig bortdører, End leve her i denne Tid; Sig Verden beslitter paa syndig' Bedrivter, og bliver nu Sodoma liig.

3. Guds Ejendomme trolig staarer paa deres Vagt, Forkynde Guds Billie og Ord; Det lidet betænkes og tages i Agt; Men Synden staarer stedse i Flor; Man kan ei udsiige, Langt mindre beskrive, Hvad Ondt iblandt Christne nu boer.

4. Naar Gud han til Regnskab kalde vil frem, Og alle for Dommen skal haae, Blandt Dusinde neppe Rejsfærdige fem, Kan findes for Herren at staae; Thi mange kaldte, Men faa er udvalgte, Og trofast blive nu faa.

5. Thi mange fordærved' i Tanke og Sind Sig øve i syndige Spil, Henleve sin Tid som Bæsterne blind, Som Regnskab aldrig var til; Men naar de skal svare, Staer Sjelen i Fare, Og dommes til Evighedsild.

6. Om man vil betænke den syndige Stand, Som mangen nu leve udi, Baade Unge og Gamle med Kvinde og Mand, Knap nogen kan sige sig frie; Thi Urene rive og Faarene slide, og tude i Guds Faarestie.

7. Guds hellige Billie og de ti Bud Ord Bar skrevet paa Steentavler to, og bleve nedsendte til Folket

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 20

0 mm

jom voee paa Jorden i Sonden og Nord; De fleste vil ikke, derefter sig skikke, Men leve i Synden saa stor.

8. At dyrke den sande og eneste Gud, Afguderne hade og skye, Saalhyde Guds rene Besaling og Bud, det forste og storste af ti; Men Helvedes Slange har daaret saamange, Og fort udi Fare med sig.

9. Sit Navn han ei vil, vi forfængelig skal optage det i vor Mund, Med Sværgen og Banden og unyttig Tale, Som løber af Tungen saa rund, En stor Part er rede med Skjeldsord og Brede og mangen lognagtig' Paafund.

10. Guds hellige Ord og Hvile-Sabat, Som høit burde holdes i Agt, det bliver af mange forsømt og foragt, Og somme have det ganske forladt, Den Reise at gjøre Til Gudshuus at høre af Presten, hvad Herren har sagt.

11. Forældre de blive af Born foragt, samt andre i Huusfædres Sted; De, som skulle byde og raade med Magt, Ulydighed bliver beteed; Den Djener skal være, Vil selv være Herre, Og træde i Huuebondens Sted.

12. Her høres i Sandhed saa skjændige Mord, Paa mange Slags Maader det fleer; Her bruges af mange saa skammeligt Hoor; Og spørges alt flere og fleer; Det alt at beskrive for langt vilde blive og voxer alt mere og meer.

13. Her spørges blandt andet og er vel bekjendt, Her bruges saa tyranisk Svig, Med Tyverie findes saamange besøngt, De bruge alvorlig stor Glid, At sjæle og røve, De stidse men øve, Og ilde henleve sin Lid.

14. Falsk Vidne og Egn og Bagtale, som gaaer, Det faader for mange saa let, Hvorover de Ringe, som lidet formaae, Saaloste maae tide Uret, For Magten sig boie, Og lade sig noie, med Uret som ofte er stæet.

15. Den Gjerrige stræber af yderste Magt, At følge sine Varer saa dyrt, Betaling fuldt op, men Maalset er knapt, Hvorover den Arme bli'er myrdt; Thi Gjerrighed quæder, Naar Fattigdom græder, For Kornet og andet er dyrt.

16. Langmodige, milde, barmhjertige Gud! Naar hver vil betænke hos sig, Da have vi syndet mod alle dine Bud, Og blevne dit Billed ulig, Men Gud! du er naadig, Og meget langmodig, Og vil vi skal vende til dig.

17. Her-hores tidt Klager og sorgelig Rosst, For Lykken er bleven saa tynd, Men faa vil betænke sine Feil og Brost, Og ingen vil angre sin Synd, Sem agter at quele vore syndige Sjele, Dem sænke i Evigheds Dynd.

18. Om Gud vilde lonne, sem hver har fortjent, Hvad kunde vi vente at faae? Det blev med os Arme set intet bevænt, Skulde Maade for Netten ei gaae. Da var vi forladte Og ganske sortabte, og kunde ei Salighed faae.

19. Til Slutning jeg ønsker af Hjerte og Mund, At Gud han vil give os Brod, Saalænge vi leve i dette Paulun, Og siden, naar Kroppen er dod, Vor Sjel sig antege, Den naadig bevare, Hos sig udi Abrahams Skjod.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

mm

0

Bedste Vilhelm! ja din Pige,
Overgiver sig til dig —
O! hvis du mig kunde svige
Hvor jeg blev ulykkelig
Farligt skal det ofte være,
At man eders Øster troer,
Omhed I paa Læben bærer,
Ak! men Svig i Hjertet boer.

Liv og Lykke, Fryd og Ære
Alt jeg giver i din Haand,
Til min Grav jeg din skal være,
Ewig fast er dette Vaand.
Vilhelm! selv min gamle Moder
Jeg forlader nu for dig,
Holer du det! selv min Moder
Jeg forlader nu for dig.

O, men du mig ei kan svige,
Ellers ingen Dyd var til,
Tillidsfuld din omme Pige,
Dig sit Hjerte give vil.
Mig dit Blik — din Taushed lære,
Du vil ei forlade mig.
Jord og Himmel Vidne være,
Hvis jeg kunde glemme dig.

Christiania 1841.
Trykt og tilkøbs hos Frederik E. Steen.